

красенъ и великъ, както никой пжтъ не се явилъ по-прѣди, и билъ въоруженъ съ свѣтли и блещастни оружия. На това врѣлище Юлій Прокълъ се зачудилъ, и рече:

„О царю, какво ви станж, или що ви налети, тѣй щото насъ да туришь въ страшни и неправедни укорения, а гражданитѣ да оставишь сирачета, и да потънатъ въ сълзи?“ Тогазъ Ромулъ му отговорилъ, и рече:

„О Прокле, боговетѣ тѣй сж искале, щото само толкозъ врѣме да останж съ человекитѣ, понеже отъ тамъ съмь, и че тукъ слѣзохъ да съградж този градъ, за да расте въ властъ и слава, и да си се завърна пакъ на небето. Но радуй се, и кажи на Римскитѣ граждани че, ако съединатъ разумността съ юначеството, тогазъ ще достигнатъ до най-висока стъпень на челоуѣческа сила. Азъ обаче, ще ви бжда угоденъ богъ на име Киришъ“.

Впрочемъ, тѣзи думи на Римлянитѣ се видѣле достойни за вѣрвание, поради начинътъ на говорящитѣ и за клетвата. Нѣкои очевидци казвале пакъ, че заедно съ свидѣтелството се усещало и присѣтствието на божий духъ, подобно на ентузиазмъ: понеже на горѣказаното никой не противорѣчилъ, а най-паче всичкитѣ прѣнебрѣгнале лукавото подозрѣние и укорение, и изведнѣжъ хванале да се молятъ на Кирина, тоже и го призовавале на помощъ. Споредъ Плутарха истинно е, че тѣзи приказски много приличатъ на ония баснословия, които Еллитѣ въ старо врѣме приказвале за Аристeya Проконнисаго, и за Клеоида Астиналеевскаго, и ето какъ: Аристей умрѣлъ у пералницата си, но, когато приятелитѣ му потър-